

Sygn. akt XXVIII C 7469/21

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2021 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie, XXVIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Tomasz Niewiadomski

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa L. O. i J. O.

przeciwko Bankowi (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G.

o ustalenie i zapłatę

w przedmiocie wniosku powodów o udzielenia zabezpieczenia

postanawia:

I. udzielić powodom zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego o ustalenie nieważności umowy kredytu nr (...) z 31 marca 2006 roku, poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania niniejszego postępowania polegające na wstrzymaniu obowiązku dokonywania przez powodów spłat należności wynikających z ww. umowy kredytu od dnia wydania niniejszego postanowienia do dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie;

II. w pozostałym zakresie wniosek oddalić.

Sygn. akt XXVIII C 7469/21

UZASADNIENIE

postanowienia z 24 czerwca 2021 roku

W dniu 17 czerwca 2021 roku do tut. Sądu wpłynął pozew w którym powodowie – L. O. i J. O., domagali się zasądzenia od pozwanego – Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G., kwoty 197 918,68 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty. Przedmiotem żądania pozwu było także stwierdzenie przez Sąd, że umowa kredytu nr (...) waloryzowana kursem CHF z dnia 31 marca 2006 roku wraz z aneksem z dnia 15 marca 2007 roku, zawarta pomiędzy powodami a pozwanym, jest nieważna. Oprócz powyższych żądań powodowie zgłosili również żądania ewentualne bliżej opisane w petitum pozwu (k. 3-7).

Ponadto powodowie wnieśli o zabezpieczenie roszczenia o ustalenie zgłoszonego w pozwie, polegającego na unormowaniu praw i obowiązków na czas trwania postępowania poprzez wstrzymanie obowiązku dokonywania przez nich spłat rat kredytu wynikającego z umowy nr (...) o kredyt waloryzowany kursem CHF z dnia 31 marca 2006 roku w okresie od dnia wniesienia powództwa do uprawomocnienia się wyroku w sprawie;

Uzasadnienie wniosku o zabezpieczenie składało się z dwóch części. W pierwszej części odwołującej się do uprawdopodobnienia roszczenia, powodowie odwołali się już do wcześniej przedstawionej przez siebie argumentacji, zawartej w głównej części pozwu. Zdaniem powodów uprawdopodobnili oni roszczenia o ustalenia i zapłatę, a także

jego wysokość oraz że zawarta pomiędzy nimi, a pozwanym bankiem umowa kredytu jest nieważna ---- przede wszystkim ze względu na zawarcie w umowie klauzul abuzywnych.

W drugiej części, odnosząc się do kwestii interesu prawnego, powodowie podnieśli, że ze względu na tożsamość konstrukcyjną umów kredytów hipotecznych zawartych przez pozwanego bank, jak i ich ilość, istnieje uzasadniona obawa niewypłacalności pozwanego w związku z ryzykiem masowego dochodzenia tożsamych roszczeń przez innych klientów banku (pozew k. 3 -31v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniosek o zabezpieczenie w zakresie dotyczącym wstrzymania obowiązku uiszczania rat w związku z umową kredytu nr (...) waloryzowanego kursem CHF, zawartej w dniu 31 marca 2006 roku zasługiwał na uwzględnienie.

Należy wskazać, iż zgodnie z art. 730¹ § 1 kpc udzielenia zabezpieczenia może żądać każda strona lub uczestnik postępowania, jeżeli uprawdopodobni roszczenie oraz interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia. Okoliczności te muszą być spełnione **łącznie**, zatem brak uprawdopodobnienia którejkolwiek z nich uniemożliwia uwzględnienie wniosku.

Interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie.

Instytucja uprawdopodobnienia odnosi się do sytuacji, w których ustawa procesowa nie wymaga ustalenia twierdzeń o faktach przy pomocy dowodów, lecz zadawała się mniejszym stopniem pewności. Uprawdopodobnienie może być przeprowadzone przez sąd przy użyciu środków, które uzna za właściwe, nie wyłączając środków dowodowych. Przy uprawdopodobnieniu nie jest jednak konieczne zachowanie szczególnych przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 kpc). Uprawdopodobnienie, w odróżnieniu od dowodu, nie daje zatem pewności co do prawdziwości twierdzenia o istnieniu konkretnego roszczenia, ale sprawia, że twierdzenie to staje się prawdopodobne (podobnie Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 lutego 2012 roku, I ACz 270/12, LEX nr 1111997; M. Iżykowski: Charakterystyka prawna uprawdopodobnienia w postępowaniu cywilnym, Nowe Prawo 1980, nr 3, str. 71).

Do uprawdopodobnienia twierdzeń w postępowaniu zabezpieczającym odnoszą się ogólne reguły dotyczące uprawdopodobnienia stosowane w postępowaniu cywilnym. Wykazanie prawdopodobieństwa roszczenia może być przeprowadzone za pomocą takich niesformalizowanych środków, jak: pisemne oświadczenia osób trzecich, nieformalne przesłuchanie stron lub strony bądź świadków, dokumenty itp. Sąd winien mieć jednak na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Z kolei przy wyborze sposobu zabezpieczenia sąd uwzględni interesy stron lub uczestników postępowania w takiej mierze, aby uprawnionemu zapewnić należytą ochronę prawną, a obowiązane nie obciążać ponad potrzebę.

Z kolei art. 755 § 1 pkt 1 kpc stanowi, iż jeżeli przedmiotem zabezpieczenia nie jest roszczenie pieniężne, sąd udziela zabezpieczenia w taki sposób, jaki stosownie do okoliczności uzna za odpowiedni, nie wyłączając sposobów przewidzianych dla zabezpieczenia roszczeń pieniężnych. W szczególności **sąd może unormować prawa i obowiązki stron lub uczestników postępowania na czas trwania postępowania**. Nie ulega wątpliwości, iż powództwo o ustalenie nieważności umowy kredytowej ma charakter niepieniężny, a zatem z mocy ww. przepisu możliwe jest unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania takiego postępowania.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, należało stwierdzić, iż powodowie uprawdopodobnili roszczenie o ustalenie nieważności umowy kredytu nr (...), waloryzowanego kursem CHF, zawartej w dniu 31 marca 2006 roku pomiędzy nimi a (...) Bank Spółka Akcyjna (obecnie Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G.). Z treści tej umowy kredytu wynika, że na jej mocy pozwany udzielił powodowi kredytu w kwocie 194 407,22 złotych, denominowanego do kursu CHF, na okres 360 miesięcy (§1 ust. 1 i 5). Przeznaczeniem kredytu było sfinansowanie budowy i nabycia lokalu mieszkalnego na rynku pierwotnym oraz na pokrycie części kosztów

wykończenia nieruchomości mieszkaniowej (§ 1 ust. 2). Umowa przewidywała wypłatę kwoty kredytu w transzach na rachunki wskazane w umowie (...) Każdorazowo wypłacona kwota złotych polskich, miała zostać przeliczona na walutę, do której indeksowany jest kredyt według kursu kupna waluty kredytu podanego w tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S.A., obowiązującego w dniu dokonania wypłaty przez bank (§ 7 ust. 2). Kredyt był oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 4,050% w skali roku, co stanowiło sumę marży banku niezmiennej w okresie trwania umowy w wysokości 2,140 % oraz aktualnie obowiązującego indeksu L3 oraz 1 punktu procentowego (§ 2 ust. 1). Zgodnie z umową w dniu wypłaty saldo było wyrażone w walucie, do której indeksowany jest kredyt według kursu kupna waluty, do której indeksowany jest kredyt, podanego w tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S.A., opisanej szczegółowo w § 17 (§1 ust. 1). W umowie przewidziano także, że spłata kredytu wraz z odsetkami, dokonywana będzie nie później niż w tym samym dniu kalendarzowym każdego miesiąca, w którym nastąpiła wypłata I transzy kredytu. Rozliczenie każdej wpłaty dokonanej przez kredytobiorcę, będzie następować według kursu sprzedaży waluty do której jest indeksowany kredyt, podanego w tabeli kursów kupna/sprzedaży dla kredytów hipotecznych udzielanych przez (...) Bank S.A., obowiązującego w dniu wpływu środków do banku (§ 10 ust. 1 i 6). Podkreślić jednak należy, że w umowie nie określono przy tym zasad ustalania kursów waluty waloryzacji w tabelach kursowych banku.

Przywołane wyżej postanowienia umowne dotyczące waloryzacji nie odwołują się więc do ustalanych w sposób neutralny kursów CHF czy jakichś obiektywnych wskaźników, na które żadna ze stron nie ma wpływu. Zasady ustalania kursów zostały natomiast przekazane do wyłącznych uprawnień pozwanego, nie określając bliżej kryteriów ustalania ich wysokości.

Tymczasem w orzecznictwie sądów polskich przyjmuje się, że w świetle takich postanowień umownych, bank może jednostronnie i arbitralnie modyfikować wskaźniki, według których obliczana jest zarówno wysokość kapitału kredytu (**wypłaconej kwoty kredytu**) i świadczeń kredytobiorcy (**rat kredytowych**). Waloryzacja kredytu na podstawie przedmiotowej umowy odbywa się w oparciu o tabele kursowe sporządzane przez pozwanego i to uprawnienie banku do określania wysokości kursów CHF na gruncie zawartej umowy nie doznaje formalnie żadnych określonych ograniczeń. Powszechnie przyjmuje się natomiast, że tego rodzaju klauzule waloryzacyjne stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ kc (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 22 września 2020 roku, V ACa 143/20, L. nr (...), wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 marca 2020 roku, I ACa 257/19, Legalis nr 2331056), konsekwencją czego jest konieczność uznania umowy za nieważną (podobnie uznał Sąd Najwyższy w wyroku z 11 grudnia 2019 roku, V CSK 382/18, Legalis nr 2277328; Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 13 listopada 2019 roku, I ACa 674/18, Legalis nr 2288617, w wyroku z 4 września 2020 roku, V ACa 44/19, Legalis nr 2502627, z dnia 13 listopada 2019 roku, I ACa 268/19, 2282846; z dnia 23 października 2019 roku, V ACa 567/18, Legalis nr 2271446, z dnia 29 stycznia 2020 roku, I ACa 67/19, Legalis nr 2292747 oraz Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 20 lutego 2020 roku, I ACa 635/19, OSA 2020/2/5.). Ich skutkiem jest wyeliminowanie klauzuli waloryzacyjnej z umowy, która nie może być zastąpiona innymi przepisami, co w efekcie prowadzi do nieważności umowy.

Zatem na potrzeby rozpoznania wniosku o zabezpieczenie Sąd uznał, iż powodowie uprawdopodobnili swoje roszczenia o ustalenie nieważności ww. umowy. Należy tu mieć na względzie, że uprawdopodobnienie jest łagodniejszym od udowodnienia środkiem procesowym i nie przesądza w żadnym razie o treści ostatecznego rozstrzygnięcia w sprawie, dla którego istotne jest udowodnienie dochodzonych roszczeń.

W ocenie Sądu powodowie uprawdopodobnili także posiadanie interesu prawnego w zwolnieniu ich z obowiązku uiszczania rat w związku z umową kredytu (...) waloryzowanego kursem CHF z dnia 31 marca 2006 roku – aż do momentu uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Jak wskazano wyżej - interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia istnieje wtedy, gdy brak zabezpieczenia uniemożliwi lub poważnie utrudni wykonanie zapadłego w sprawie orzeczenia lub w inny sposób uniemożliwi lub poważnie utrudni osiągnięcie celu postępowania w sprawie. Przepis ten powinien być wykładany w sposób zapewniający

maksymalne zastosowanie regulacji płynących z prawa europejskiego w tym Dyrektywy 93/13, której implementacją są polskie przepisy art. 385¹ i następane kc. Rozważane regulacje zmierzają do zaniechania stosowania przez przedsiębiorców niedozwolonych postanowień umownych, w tym do zapewnienia pełnej restytucji świadczeń spełnionych na podstawie takich warunków (por wyrok TSUE w sprawie C-154/15). W wyroku C-407/18 TSUE wskazał, że niezgodne z przepisami powołanej dyrektywy są regulacje krajowe, które uniemożliwiają sądowi zawieszenie postępowania egzekucyjnego do czasu zbadania podniesionych przez konsumenta zarzutów abuzywności umowy. Skoro zgodnie z powołanym orzeczeniem dopuszczalne jest zabezpieczenie roszczenia konsumenta poprzez zawieszenie postępowania egzekucyjnego zmierzającego do wykonania potencjalnie abuzywnych postanowień umowy, to tym bardziej dopuszczalne jest czasowe wstrzymanie wykonywania umowy tego rodzaju.

Celem postępowania w sprawie niniejszej jest nie tylko sądowe zbadanie czy zachodzi nieważność umowy na skutek usunięcia z niej klauzul abuzywnych, ale i definitywne rozwiązanie powstałych na tym tle sporów pomiędzy stronami. Wstępna analiza pozwu wskazuje, iż powodowie uprawdopodobnili takie roszczenie. Otrzymali oni kredyt w wysokości 194 407,22 złotych, z czego spłacili już 197 918,68 złotych. Zatem należy zauważyć, że kwota spłacona przez powodów przekroczyła już kwotę kapitału udzielonego kredytu. Odmowa zabezpieczenia oznaczałaby zatem zezwolenie Sądu na realizację potencjalnie nieważnej umowy i teoretycznie mogłaby skutkować koniecznością wytoczenia kolejnego powództwa o zapłatę, aby zrealizować w pełni skutek restytucyjny związany z uznaniem określonych postanowień za abuzywne. Uregulowanie stosunków między stronami na czas trwania procesu polegające na wstrzymaniu obowiązku spłaty rat, które z racji nieważności umowy nie są należne, pozwala na uniknięcie kolejnego procesu o ich zwrot. ***Taki proces należałoby traktować jako poważne utrudnienie realizacji celu niniejszego postępowania, którym jest przeciw definitywne rozstrzygnięcie sporu pomiędzy stronami.*** Spłata przez kredytobiorcę co najmniej kapitału udzielonego kredytu wskazuje, iż zachodzi interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia roszczenia niepieniężnego w sprawach dotyczących ważności kredytów denominowanych lub indeksowanych do walut obcych. Warto zaakcentować, iż analogiczne stanowisko zajął tutaj Sąd w postanowieniu z 1 czerwca 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt XXVIII Cz 5/21.

Reasumując należy stwierdzić, iż wniosek o zabezpieczenie w zakresie dotyczącym wstrzymania obowiązku uiszczenia rat w związku z umową kredytu nr (...) waloryzowanego kursem CHF, zawartej w dniu 31 marca 2006 roku zasługiwał na uwzględnienie w okresie od dnia wydania orzeczenia. Podlegał natomiast oddalaniu za okres od dnia wniesienia powództwa do dnia wydania postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, na podstawie art. 730 i art. 730¹ kpc, Sąd orzekł jak w sentencji.

(...)